

1

ความรักที่ล้มเหลว

"เกิดอะไรขึ้น เธอใส่กระโปรง พระอาทิตย์ต้องขึ้นทางทิศตะวันตกแน่ คราวนี้"

"สวยดีนี่ ปกติก็แต่งแบบนี้ไปไหนมาไหนบ้างสิ"

วูมินหน้าแดงกับคำพูดของเพื่อนๆ สมัย ม.ปลาย นอกจากกระโปรงนักเรียนแล้วปกติเธอแทบจะไม่เคยใส่กระโปรงเลย เธอมักจะใส่กางเกงยีนเนื้อนิ่มหรือไม่ก็กางเกงขายาวตัวใหญ่ๆ เสื้อมีผู้ดู มัดหางม้าเรียบตึง หน้าไม่แตง นั่นแหละคือเครื่องหมายการค้าของเธอ แต่วันนี้เธอใส่กระโปรงสีม่วงอ่อนกับเสื้อแบบผู้หญิงๆ สีขาว และนานแล้วที่เธอไม่ได้แต่งหน้าแบบนี้ ส่วนผมก็ไปไต่ร์มา แถมนใส่คอนแทกเลนส์แทนแว่นตาอีกด้วย

"แหม อะไรกัน... ก็แค่ใส่กระโปรง"

วูมินทำเป็นตอบอย่างไม่ใช่ใจ แต่ในใจรู้สึกอารมณ์ดีอย่างบอกไม่ถูก ถึงยังไงก็เกิดมามีใครโมโหม xx พอได้ยินใครชมว่าสวย ผู้หญิงที่ไหนจะไม่ชอบบ้าง

"เสร็จงานแต่งแล้วจะทำอะไร งานเลี้ยงฉลองสมรสก็ไม่มี จะกลับกันเลยหรือ"

"นานๆ จะเจอกันที ไปเที่ยวกันเถอะ"

개인의 취향

ใช่แล้ว วันนี้ที่ภูมินต์แต่งตัวต่างจากปกติก็เพราะเป็นงานแต่งงานของเพื่อนสมัยมัธยม ตอนนี้ใกล้จะพ้นวัยเลขสองแล้ว เวลาทำงานแบบนี้เลยต้องสนใจเรื่องการแต่งตัวเสียบ้าง เพื่อนๆ ส่วนใหญ่ก็แต่งงานกันไปหมดแล้ว มีแต่ตัวเองที่ยังเป็นโสด

"โทษทีนะ แต่ฉันคงต้องขอตัวก่อน"

ตอนนี้ทุกคนมารวมตัวกันอยู่ที่ร้านอาหาร กำลังปรึกษากันว่าจะไปต่อกันที่ไหน แต่ของซอนขอตัวออกไปก่อน เธอเซ็ดไหล่ขึ้นนิดๆ ก่อนจะพูดขึ้นอย่างอวดๆ

"พอดีที่รักของฉันบอกว่าจะมารับนะ"

"แหม ไม่เห็นหน้ากันประเดี๋ยวประด๋าวจะเป็นไรนักหนา ตัวติดกับแฟนขนาดนี้ไม่เบื่อหรือไง"

"ก็ผู้ชายเขาอยากให้ติดเองนี่นา"

ของซอนขยิบตาให้เพื่อนๆ ใบหน้าของเธอเป็นใบหน้าที่ของหญิงสาวที่กำลังมีความรัก

"ที่รักของฉันแค่ไม่เห็นหน้าฉันวันเดียวก็ทนไม่ได้แล้ว โห้ๆ คราวก่อนไปบ้านพี่สาวที่ควางจูแค่สองวัน หน้าจ้ะเหียวเหียว"

"แหวะ!"

ของซอนหัวเราะอย่างสนุกสนานที่ได้ยั่วเพื่อนๆ ให้อิจฉา ในบรรดาเพื่อนๆ ตอนนี้ของซอนอยู่ในสถานะที่น่าอิจฉาที่สุดแล้ว แฟนของเธอที่บอกว่าจะแต่งงานหลังจากนี้อีกสองเดือนเป็นถึงหมอพันที่ถือว่าเป็นหนึ่งในอาชีพที่ได้รับความนิยมสูงสุด ตามคำพูดของเธอ เขาสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร หล่อเหมือนดารานาง... สุภาพระดี มีอนาคตไกล และดูจากที่จะมารับถึงที่นี่แสดงว่าคงจะรักของซอนน่าดู

ขณะที่กำลังล่ำลากันอยู่นั้น อยู่ๆ ใบหน้าของของซอนที่หันไปทางทางเข้าร้านอาหารก็เปลี่ยนเป็นงงงัน

"ดูสิ อุตสำหรับบอกว่ามาถึงแล้วให้โทรมาบอกให้ออกไป..."

ของซอนรีบคว้ากระเป๋าลุกขึ้น เพื่อนๆ เลยแก้งยื้อเธอไว้

"มาถึงที่นี่แล้วจะไม่พามาทักทายพวกเราหน่อยหรือ"

"ถึงแฟนเธอจะเทขนาดไหนพวกเราก็ไม่แก้งแซวหรอกนะ"

"อยู่ไหน?"

พวกเพื่อนๆ พวกกันจ้องไปที่ประตูทางเข้าร้าน

แล้วผู้ชายคนหนึ่งก็เดินยิ้มกว้างมาทางของซอน ผู้ชายที่การงานก็ดี สไตล์ก็เท ครอบครัวยิ่งใช้ได้... แล้วใบหน้าของวูมินที่จ้องไปยังชายหนุ่มก็แข็งขึงขึ้นที่ละนิด

ทำไมรู้สึกคุ้นหน้าผู้ชายคนนั้นอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเขาเข้ามาใกล้ วูมินก็ยิ่งประหลาดใจ

"สวัสดิ์ครับ"

ตอนที่ชายหนุ่มยิ้มอวดฟันขาว วูมินรีบหันขวับไปอีกทางทันที

ให้ตายเถอะ! ผู้ชายคนนั้น!

'ไม่เชื่อผมขนาดนั้นเลยเหรอวูมิน คนที่รักกันจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ซึ่งเราสามารถคุยกันได้ แต่ความสัมพันธ์ทางกายก็เป็นอะไรที่สำคัญไม่แพ้กัน การพูดคุยกันใครๆ ก็ทำได้ แต่ความสัมพันธ์ทางกายถ้าไม่ใช่คนที่รักกันก็ทำไม่ได้หรอก แค่เชื่อใจผม ไม่ได้จริงๆ เหนอ'

เขาใช้ใบหน้าอันหล่อเหลากระซิบเข้ามาที่ข้างหู นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้าหนึ่งเดือน

"ฉันท... ขอไปห้องน้ำเดี๋ยวนะ"

แล้ววูมินก็หลบชายหนุ่มลุกวิ่งไปห้องน้ำอย่างรวดเร็ว

"ไอ้ผู้ชายสารเลว! เลิกกับฉันได้ไม่เท่าไรร่ำกำหนดวันแต่งงานแล้วเหรอ"

วูมินทิ้งตัวนั่งบนฝาชักโครกและทุบผนังห้องน้ำระบายอารมณ์

"ใช่แล้ว ไอ้หมอนั่นมันไม่ได้มีใจให้ฉันตั้งแต่แรก คิดแค่อายากสนุกด้วยเท่านั้น ดินะที่ฉันไม่ได้หลงกลเดินจอยไปกับนาย หึ! เนี่ยนะรักที่พูดถึง!"

เขาทั้งพยายามโน้มน้าวและบังคับอยู่หลายครั้งแต่เธอก็ไม่อนุญาตให้เกินเลยมากไปกว่าจูบ ในที่สุดเขาก็ทนไม่ได้และเลิกrakันไป ตอนนั้นเธอร้องให้เสียใจที่ไม่ยอมนอนกับเขา คิดจะไปหาและขอร้องให้เขากลับมาด้วย คิดแล้วความโกรธของวูมินก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง

개인의 취향

โชคดียิ่งๆ ที่เธอยังไม่ได้เสียอะไรให้เขาไป วูมินใช้หลังมือเช็ดริมฝีปาก ถึงจะช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่ก็อยากลืมจูบที่ทำกับคนเลวๆ อย่างหมอนั้น เธอคัดน้ำยาบ้วนปากจากกระเป๋าดอกมากลั้วปากอยู่หลายรอบ

"ครอก... ไอ้ออนอ้าอ้าน (ไอ้คนหน้าด้าน)... ฤษ!"

"วูมิน มัวทำอะไรอยู่ ยองซอนไปแล้วนะ"

ตอนนั้นเองมีเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาตามหาเธอ

"ไปแล้ว?"

"อืม ว่าแต่แฟนของยองซอนหล่อจริงๆ ทั้งๆ ที่ยัยนั่นเปลี่ยนแฟนบ่อยอย่างกับเปลี่ยนรองเท้า แต่คราวนี้มีแฟนแค่เดือนเดียวก็บอกจะแต่งงาน อย่างไรก็ตามแหละเนอะ ผู้ชายมีขนาดนั้นใครๆ ก็ต้องอยากคว่ำเอาไว้"

วูมินที่ได้ฟังคำพูดของเพื่อนปรี่ดขึ้นมาทันที

"เดี่ยว เธอบอกว่าคุณกับเค้าหนึ่งเดือนก็บอกว่าจะแต่งงาน?"

"ก็ใช่ล่ะสิ เขาเจอกันเมื่อธันวาคมที่แล้ว แล้วก็มาได้วันแต่งงานนี่"

"จริงหรอ! เขาคบกันเมื่อธันวาคมที่แล้วงั้นหรอ"

ดวงตาทั้งสองข้างของวูมินราวกับมีไฟลุก จนเพื่อนผงะถอยหลังด้วยความกลัว

"ชะ...ใช่..."

ถ้าธันวาคมที่แล้ว ตอนนั้นวูมินก็กำลังคบอยู่กับแฟนของยองซอน พวกเขาคบกันตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนที่แล้วจนถึงปลายเดือนมกราคมนี้ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าตลอดสองเดือนธันวาคมและมกราคม ไอ้ผู้ชายสารเลวนั้นจับปลาสองมือล่ะสิ แค่นั้นไม่พอ ยังถึงขนาดกำหนดวันแต่งงานด้วย...

สิ่งที่วูมินทนไม่ได้คือยองซอนที่เธอเชื่อว่าเป็นเพื่อน แต่ถึงตอนนี้อาจจะไม่ใช่แล้ว เพราะยองซอนเคยมาเรียนรู้งานจากพ่อของเธออยู่พักหนึ่งตามคำแนะนำของวูมิน เธอจำได้ว่าครั้งหนึ่งเธอกับหมอนั้นเคยแยกกันที่หน้าบ้าน และได้เจอกับยองซอนเข้าพอดี ยองซอนถามเธออายุว่าหมอนั้นเป็นใคร แต่วูมินตอบไปว่าแค่คนรู้จัก

วูมินไม่เคยสังเกตเห็นสายตาของยองซอนที่มีให้เขาลับหลัง แถมยังเล่าเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับแฟนตัวเองให้ฟังเพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนที่เจอกันบ่อยที่สุด ทั้งเรื่อง

ที่เขาเป็นหมอฟัน ปีๆ หนึ่งหาเงินได้ขนาดไหน และจวบแกระหว่างเขากับเธอ เป็นอย่างไร

ของซอนดึงข้อมูลที่ได้จากวุมินเหล่านั้นไปใช้เข้าใกล้เขา และหมอนั้น ก็เล่นด้วย จับปลาสองมือ คบทั้งวุมินและของซอน สุดท้ายก็เลือกของซอนที่ ทั้งสวย เข้มแข็ง และยอมมีความสัมพันธ์ทางร่างกายด้วยมากกว่า

คิดแล้ววุมินก็โกรธจนแทบทนไม่ได้ ตอนที่ทั้งสองคนทำเรื่องชั่วช้าเลวทราม แบบนั้น เธอกลับเชื่อมั่นในความรักเหมือนคนบ้า...

"วุมิน เธอไม่แต่งงานหรือไง"

"พูดอะไร ฉันยังแค่ยี่สิบเก้า"

วุมินกับพวกเพื่อนๆ ย้ายไปตีตึกซากันที่คาเฟ่ วุมินดูเฉยๆ เหมือนไม่แคร์ อะไร แต่ในใจกลับรู้สึกตรงกันข้าม

"ดูพูดเข้า ปีน้าก็สามสิบแล้วไม่ใช่หรือไง ในบรรดาพวกเรา คนที่ไม่มี คู่ก็มีแต่เธอเท่านั้นนะ"

เพื่อนจำ ไม่ต้องย้ำความจริงขนาดนั้นก็ได้อ

"นี่ ฉันก็ยังอยู่นะ"

วอนโฮที่นั่งอยู่ข้างๆ เข้ามาร่วมวง สาวๆ ย้ายที่นั่งให้วอนโฮเข้ามานั่ง ร่วมวง มองตากันอย่างเห็นดีเห็นงาม

"ใช่ พวกเธอก็คบกันซะเลยสิ"

"นั่นสิ! จะไปหาที่ไหนไกล คบกันไปเลย"

วุมินแสร้งทำเป็นไม่รับรู้ถึงสายตาของวอนโฮที่จ้องมองมา สิวอนโฮ เธอ ไม่มีทางคบกับเขาเป็นอันขาด สมัยมหา'ลัยเป็นที่รู้จักในความเจ้าชู้ของวอนโฮ เขามีผู้หญิงนับไม่ถ้วน กับคนแบบนี้ถึงแม้จะแต่งงานกันไปแล้วก็ไม่มีทางเลิก เจ้าชู้ได้แน่ๆ

"อ๊ย ยีนขนาดนี้แล้วเธอเนี่ย ฉันต้องกลับไปทำมือเย็น"

"ไปด้วยกันสิ ฉันเองก็มีนัดเหมือนกัน ขอตัวก่อนนะ"

จากที่คุยกันอย่างสนุกสนาน อยู่ๆ เพื่อนๆ ก็เริ่มทยอยขอตัวกลับ ยังไม่มี ตีชะหน่อยๆ แค่ห้าโมงเย็นเท่านั้น พวกที่แต่งงานแล้วก็ต้องรีบกลับบ้านไปทำ

개인의 취향

กับข้าว ส่วนพวกที่เหลือก็นัดกับแฟน

ตอนที่โต๊ะเลยเหลือแต่พวกไม่มีคู่อย่างวูมินและวอนโฮนั่งกันอยู่สองคน
ทุเรศที่สุด! วูมินนึกต่อว่าเพื่อนๆ ที่พากันทิ้งให้เหลืออยู่คนเดียวในใจ

"บรรยากาศมันโหวงๆ เนอะ"

วอนโฮยิ้มพลางเกาหัวอย่างเก๋ๆ กังๆ

"ฉันเองก็ต้องไปแล้ว"

"อย่าเพิ่งไปสิ ไปกินเหล้ากันสักแก้วมัย"

ถ้าเป็นปกติวูมินก็คงปฏิเสธ แต่วันนี้เธอยังไม่อยากจะกลับบ้าน แฟนที่เคย
คบกันมาสามเดือนถูกเพื่อนแย่งไป ทำให้เธอต้องมาถูกทิ้งให้เป็นคนไร้คู่อยู่
คนเดียวแบบนี้ อารมณ์ในตอนนี้นั้นน่าเศร้าเกินไป

"ไปสิ"

"อือ... อืม..."

วูมินตื่นจากการหลับไหลเพราะรู้สึกแปลกๆ

พยายามจะลืมตาแต่เพราะตาที่ใส่คอนแทกเลนส์แห้งเกินไปทำให้ลืมได้
ลำบาก วูมินกะพริบตาอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งภาพห้องที่ไม่คุ้นตาปรากฏขึ้น
วอลเปเปอร์ลายดอกไม้ โต๊ะเครื่องแป้งเล็กๆ และเตียง...

เธอกำลังนอนหงายอยู่บนเตียงกว้าง ว่าแต่รู้สึกแปลกๆ ที่ขาของตัวเอง
มาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว วูมินรวบรวมสติมองลงไปที่ขาของตัวเอง เป็นเพราะยัง
เมาทำให้ตอนแรกวูมินไม่สามารถรับรู้ได้ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์
แบบไหน แต่ตอนนี้เธอรับรู้ความจริงแล้วว่าที่ระหว่างขาของตัวเองมีวอนโฮอยู่

"นายทำอะไร"

สบตาที่ตกใจของวอนโฮ วูมินรู้สึกหวิวๆ เบื้องล่าง เหมือนขาของตัวเอง
ถูกแยกออก เธอพยายามพลิกตัวที่หนักอึ้งและพูดอย่างอ้ออ้อ

"นี่ ลีวอนโฮ นายทำอะไร..."

วอนโฮโถมตัวเข้าไปจูบเธอแล้วกระซิบบ

"ฉันรักเธอ วูมิน"

หลังจากนั้นวูมินก็รู้สึกว่ามีสิ่งแปลกปลอมกำลังพยายามเข้ามาระหว่าง

ขาของตัวเองอีก ตอนนี้ฉันทนเริ่มรับรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เธอแทบจะสร้างเมฆ เมื่อกวาดสายตาไปรอบๆ ห้องแล้วพบว่าเธออยู่ในโมเต็ลราคาถูกลง

"นี่! นาย! นี่ นี่!"

สิ่งที่เข้ามาภายในตัวเธอลึกซึ้งอีกนิดทำให้รู้สึกเจ็บปวด

"โธ่! ไฉ่บ้า! นาย!"

ฉันทนพยายามผลักร่างหนักๆ ของชายหนุ่มออก แต่เพราะความเมาทำให้กำลังขาและแขนของเธออ่อนแรง ที่นี้พอวอนโฮกดตัวเธอลงอีก ฉันทนก็ไร้แรงจะขัดขืน เขาก็มลุมมากกระซิบถ้อยคำหวานข้างหูของฉันทน

"อา... ฉันทน ฉันรักเธอ ความจริงฉันชอบเธอตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้วอา... เธอคงไม่รู้หรือว่าฉันดีใจขนาดไหนที่เราได้เจอกันอีกครั้ง"

เขาสามารถเสียดสีแบบพรั่ว ฉันทนยังคงพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดพ้นจากการบังคับใช้กำลังของเขา

"ฉันต้องไม่รู้อยู่แล้ว นายเคยบอกฉันเมื่อไหร่กันล่ะ"

"ยัยบ้า มีแต่เธอเท่านั้นแหละที่ไม่รู้ คนอื่นๆ เขาดูออกกันทั้งนั้น"

"งะ... งั้นหรือ"

ฉันทนพึมพำเบาๆ อย่างรู้สึกผิด แต่บ้าเอ๊ย พูดตรงๆ ถ้าวอนโฮไม่ใช่คนเจ้าชู้ ฉันทนเองก็ไม่ได้รังเกียจอะไร เขาเองทำทางก็ดี พูดจาก็ดี แต่แบบนี้มันเร็วเกินไปหน่อย...

ระหว่างที่หญิงสาวกำลังคิด วอนโฮก็ดันตัวเองเข้ามาภายในร่างกายของเธออีก

"โธ่!"

ฉันทนเกร็งร่างปฏิเสธการรุกรานของเขา ยิ่งเธอทำแบบนี้วอนโฮก็ยิ่งจับเอวของเธอดึงเข้ามา และออกแรงดันเอวแรงขึ้น ทั้งเอวที่เขาจับและตรงบริเวณนั้นเจ็บร้าวไปหมด ฉันทนหลับตาแน่น น้ำตาไหลออกมา เธอพยายามกระดกร่างกายที่อนบนขึ้นและพูดกับเขา

"วอน... วอนโฮ ฉันเจ็บ... เราหยุดพักกันก่อนเถอะนะ..."

วอนโฮผลักหน้าอกของเธอให้ชนอกกลับลงไปบนเตียง

"ฉันทน ฉันอยากได้เธอตอนนี้ อยากได้จนจะบ้าตายอยู่แล้ว! ฉันรักเธอ"

개인의 취향

วูมิน"

วูมินที่รู้ว่ายังไงก็สู้แรงเขาไม่ได้เลยผ่อนแรงไม่ชัดขึ้นและพยายามลอง
อดทนดู ดวงตาเบิกมองไปที่โคมไฟบนเพดานห้อง บนโคมไฟมีซากแมลงเม่า
หนึ่งตัว... สองตัว...

ถึงจะรีบร้อนยังไง แต่ก็น่าจะพาไปที่ที่ดีกว่านี้หน่อย ทั้งๆ ที่เป็นประสบการณ์
ครั้งแรก กลับพามาไม่เต็มถูกๆ แบบนี้ แล้วนี่ปล่อยไปแบบนี้จะดีหรือ อาวุ
ยี่สิบเก้าแล้วแต่ก็ยังเป็นสาวบริสุทธิ์... บอกว่ารักฉัน ถ้าตั้งแต่มหาลัยนี่มันตั้ง
ก็ปีมาแล้ว

ถึงแม้จะคิดเรื่องอื่นแต่ความเจ็บก็ยังคือความเจ็บ ครั้งแรกนี่นา ถึง
จะเป็นเซ็กซ์แต่เธอก็หาได้มีความเต็มใจแม้แต่หน่อย พอวูมินถอยหนี วอนโฮก็จะ
ดึงตัวเธอกลับมาอย่างเดิมอีก

อยู่ๆ วูมินก็รู้สึกกังวลขึ้นมา หรือเราจะตายด้าน หรือไม่ก็มีรูปร่างแตกต่าง
กับผู้หญิงคนอื่น แล้วทุกอย่างก็หยุดนิ่ง

"โธ่!"

วอนโฮส่งเสียงร้องเมื่อวูมินใช้รองเท้าส้นสูงฟาดลงบนหลังของเขา

"โทษทีนะ..."

ช่วงเวลาซุลมุน วูมินที่พูดขอโทษออกไปรู้สึกว่าจะไร้มันแปลกๆ นิดหน่อย
ใช่ เธอยังใส่รองเท้าส้นสูงอยู่หรอเนี่ย

เพราะรองเท้าส้นสูงที่ใส่เดินมาทั้งวันทำเอาเท้าระบมไปหมด ใ้อ้า
วอนโฮนั้นไม่ได้ถอดแม้กระทั่งรองเท้าส้นสูงให้เธอ ดูให้ดีๆ อีกที่ไม่ใช่แค่รองเท้า
เสื่อผ้าของเธอก็ยังอยู่ครบ กระเป๋าสะพายก็ยังคล้องอยู่กับไหล่ ที่เขาถอดออก
ไปมีเพียงอย่างเดียวคือกางเกงชั้นใน

วูมินเริ่มไตร่ตรอง นี่ไม่ใช่การกระทำที่ชายหนุ่มสมควรจะทำกับหญิงสาว
ที่รัก แต่การที่รองเท้า กระเป๋า เสื่อผ้ายังอยู่ครบไม่ได้ถูกถอดไปไหนแบบนี้...
มันคือ...

เธอกำลังจะถูกข่มขืนมากกว่า!

"หยุดนะ!"

วูมินตวาด พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง ท่าทางเด็ดขาดของเธอทำให้
วอนโฮหยุดชะงัก

"ทำไม... ทำไมทำแบบนี้"

"หลีกไปนะ"

"วู...วูมิน..."

"ฉันบอกให้หลีกไปยังไงล่ะ"

วอนโฮยิ้มอย่างไม่ได้เกรงกลัวที่เธอชูและโน้มหน้า

"นี่ ปาร์ควูมิน... อย่าพูดแบบนี้สิ ทนหน่อยเดี๋ยวเดี๋ยวเธอจะชอบ"

เขาโถมตัวขึ้นคร่อมเธอ ใช้กำลังเข้าบังคับ แต่ถึงจะอ่อนล้าและหมดแรง
เพียงใด ยังไงเธอก็ไม่ยอมเสียที่เขาเด็ดขาด วูมินความลงไปในกระเป่าที่อยู่ข้างๆ

"ดี ยังไงก็จะไม่หยุดจริงๆ ไซมัย"

ตอนนี้ในมือทั้งสองข้างของวูมินมีทั้งกรรไกรและคัตเตอร์ วอนโฮเห็น
อาวุธในมือทั้งสองข้างก็สะดุ้งถอยกรูดไปข้างหลัง

"นี่เธอ! ทำ... ทำอะไรนะ"

"รีบเก็บได้นั่นก่อนที่ฉันจะตัดมันทิ้ง"

"ปาร์ควูมิน เธอบ้าไปแล้วหรือไง! มีใครหยิบของแบบนี้ออกมาตอน
เมกเลิฟกันบ้าง! เป็นผู้หญิงแท้ๆ ทำไมมีของแบบนี้ในกระเป่าหา! ไซย
เธอนี้หนักกลัวเกินไปแล้วนะ"

วอนโฮพูดพลางรีบเก็บอวัยวะสำคัญของตัวเองใส่กางเกงเพราะไม่
อยากถูกตัด

"ชอบนักไซมัยเมกเลิฟเนี่ย! คนบ้าอะไร คิดจะมีอะไรกับผู้หญิงเมมา ทั้ง
กระเป่า รองเท้ายังอยู่ครบแบบนี้ เนี่ยนะที่นายเรียกว่าเมกเลิฟ นี่มันข่มขืนชัดๆ!"

วูมินที่ไม่อาจควบคุมอารมณ์ได้โวยวายพร้อมกับขว้างกรรไกรที่ถืออยู่ใน
มือ กรรไกรพุ่งเฉี่ยวหูวอนโฮไปปักที่โซฟา วอนโฮเห็นกรรไกรที่ปักอยู่ที่โซฟา
ก็น้ำซึด ทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น ปากสั่น

"เราไม่ใช่เด็กขวบสองขวบแล้วนะ ที่จะมานั่งเริ่มต้นกันตั้งแต่ A B C
เธอก็น่าจะลองมาหมดแล้ว ทำไมต้องทำท่าเหมือนสาววิบแปดด้วย!"

"นายว่าไงนะ!"

개인의 취향

"กับหมอนั่นก็เคยควงมาแล้ว แต่ฉันมันจะไปสักหรืออะไรสักหนา! ใครกันแน่ที่เมาแล้วมาช่วยคนอื่นก่อน"

คำพูดของวอนโฮทำให้ความดันของวูมินพุ่งขึ้น เธอบีบต้นคอ ทำท่าเหมือนเข้าใจที่เขาพูดมาเมื่อก็ แต่ในใจมีแผนการอื่น

"คนอย่างนายมันเลวจริงๆ"

วูมินลุกขึ้นพลางเลื่อนไปมีดคัตเตอร์ขึ้น วอนโฮถอยหลังหน้าชิดยิ่งกว่าเดิม "นี่ ปาร์ควูมิน จะทำอะไรนะ! เธอมันบ้าไปแล้ว!"

อารมณ์ของวูมินในตอนนี้อเลวร้ายถึงขีดสุด ก่อนหน้านี้อะไรของของของของแล้วยังต้องมาเจอเรื่องแบบนี้อีก วอนโฮเองก็ไม่อาจทนอยู่ในบรรยากาศที่น่าสะพรึงกลัวนี้ได้ เพราะดูจากสีหน้าของเธอตอนนี้ ชินยังอยู่ที่นี้เขาคงต้องตายแน่ๆ

"ไม่ต้องห่วง ในกระเป๋าฉันมีเทปขาว เดี่ยวจะติดให้อย่างดีเลย"

ในที่สุดวอนโฮก็ลนลานวิ่งตาลีตาเหลือกออกไปจากโมเต็ลในสภาพไม่ทันได้ใส่รองเท้า วูมินหยิบรองเท้าของเขาขว้างตามหลังไป รองเท้าที่วูมินขว้างไปโดนหลังวอนโฮอย่างจัง เขาล้มคว่ำลงไปนอนดินนี้คิดว่าตัวเองถูกคัตเตอร์ปักหลังเข้าไปให้เสียแล้ว

2

เพื่อนเกย์

"ไอ้ลูกหมา! ไอ้คนห่วยแตกยิ่งกว่าแมลงสาบในทะเลทรายกาลาฮารี สกปรกยิ่งกว่าแมลงวันในบอดสวานา น่าขยะแขยงยิ่งกว่าตุ๊กแก! ไอ้ย ไอ้คนสารเลว!"

กลับมาถึงบ้าน วูมินก็ยังไม่คลายความโกรธลง เธออาบน้ำสองรอบ คัดข้าวใส่ขามทองเหลืองไปใหญ่ก่อนจะลงมือคดลูกและตักกินด้วยความไม่พอใจและถึงจะดูวิตโธเป็นรอบที่สาม ยิ่งไงความโกรธก็ไม่จางหายไปจากจิตใจ คิดๆ ดูแล้วตอนนั้นเธอน่าจะตัดไอนั้นของเขาทิ้งไปซะให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องมานั่งฮึดฮัดอยู่แบบนี้

ทำไมผู้ชายต้องคิดอะไรแบบนี้เหมือนกันหมด ทำเป็นส่งตาวาน พูดคำว่ารักไม่หยุด แต่สุดท้ายก็หวังเพียงเรื่องนั้น ในโลกนี้จะไม่มีการพูดคุยกันดีๆ คบหากันด้วยจิตใจบ้างเลยหรือไง

ไม่สิ ไม่ใช่ไม่มี แต่ผู้ชายแบบนี้มีน้อยต่างหาก สำหรับเธอในตอนนี้ ต้องการความรักที่มีมนุษยธรรมมากกว่าความรักที่คิดแต่เรื่องอย่างว่า ผู้ชายที่เข้มแข็งพอจะเป็นพลังให้เวลาที่เหงาหรือต้องการความเข้าใจ...

มือถือส่งเสียงดัง

개인의 취향

(ฉันเองนะ อินฮี ทำอะไรอยู่)

อินฮีเพื่อนสมัยมัธยมของวูมินโทรมา

"ดูวิดีโออยู่"

(ตอนเย็นออกมามั้ย)

"มีอะไรเหรอ"

(จะมีอะไร ก็วันนี้วันเกิดเธอไม่ใช่หรือไง)

"วันนี้?"

(ก็เออแหละสิ วันที่ 2 มีนาคม ตัวเองเป็นคนโวยวายอยู่เมื่อสองสามวันก่อนแท้ๆ)

"จริงด้วย... วันเกิดฉันนี่นา"

(ยัยบ้า อยากรู้ได้อะไรเป็นของขวัญ)

"เพื่อนชาย"

(...ฉันจัดนัดบอดให้มั้ยละ)

"ไม่เอาอะ ไม่อยากได้ผู้ชายแบบนั้น"

(แล้วจะเอาแบบไหน)

"เพื่อนชายที่เป็นเกย์"

(...)

"ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกแย่งแฟน สื่อสารกันก็เข้าใจ กินเหล้ากันยันเช้าก็ไม่มีปัญหาตามมาทีหลัง ไปไหนมาไหนกลางคืนก็วางใจได้ แถมยังซอปปิ้งด้วยกันได้อีกต่างหาก เวลามีผู้ชายเข้ามา也给คำปรึกษาเรื่องความรัก... ฉันอยากได้เพื่อนเกย์ที่เป็นคนฉลาด อบอุ่น และใจดีแบบนั้นบ้าง"

(ที่เล่ามานั้นเหมือนหนังฝรั่งเรื่องหนึ่งมากเลย ตอนนี่เธอดูเรื่องอะไรอยู่)

"The Next Best Thing"

(ที่มาตอนน่าจะเล่นกับเพื่อนชายที่เป็นเกย์ไซ้มั้ย)

"อืม"

(ไม่ลองหาในงานแต่งเพื่อนฉันล่ะ)

"ฉันทำแบบนั้นมาห่ารอบแล้ว"

(จี้ๆ ตั้งสติเอาไว้ ยังไงมันก็เป็นแค่หนัง)

"ยังไงตอนนี้ฉันก็อยากได้เพื่อนชายที่เป็นเกย์จริงๆ นะ!"

(ที่เป็นแบบนี้อาจเป็นเพราะเธอเหงา พ่อแม่เธอก็เพิ่งไปอังกฤษ อยู่บ้านกว้างๆ แบบนั้นคนเดียวก็เลยเหงาลินะ)

"น่าจะเป็นอย่างนั้น ฉันหารูมเมตดีมัย"

(พ่อเธอจะอนุญาตหรือไง)

"ไม่อนุญาตแหง แต่ถ้าไม่บอกก็ไม่ใช่ไรไม่ใช่เธอ ถ้าฉันไม่พูดพ่อจะรู้ได้ไงจริงมัย คุณภาพฉันตอนอยู่คนเดียวดี เมื่อก่อนก็ตัดกรรไกรเข้าเนื้อ ฉันล่ะกลัวแทบแย่ บ้านหลังนี้มันกว้างเกินไปจริงๆ ที่จะอยู่คนเดียว"

(อืม... มีรูมเมตที่ถูกใจอยู่ด้วยก็คงจะดีกว่าสินะ นี่ถ้าอยู่ใกล้ๆ ออฟฟิศฉันก็จะไปอยู่เป็นเพื่อนหรอก)

"เพราะงั้นก็อย่างที่บอก ฉันจะหารูมเมตที่เป็นเกย์เป็นไง"

(ปาร์ควมิน... ที่นี้มันเกาหลีนะ)

"ว่าแต่ฉันไม่รู้เลยอะ ว่าเวลาดูในโฆษณาหารูมเมตจะต้องหาผู้ชายแบบไหน จะรู้ได้ไงว่าผู้ชายคนไหนเป็นเกย์ ขนาดอเมริกา สิบบเปอร์เซ็นต์ของประเทศทั้งประเทศเป็นเกย์ ฉันว่าความเป็นไปได้ยังมีน้อยเลย"

(ก็ใช่ล่ะสิ งั้นก็ล้มเลิกเรื่อง queer ที่คิดจะหารูมเมตเป็นผู้ชายเถอะ ใครจะไปรับรองได้ว่าจะได้คนที่ถูกใจและเข้ากับเธอได้ ขนาดเป็นเพศเดียวกันยังหาที่ถูกใจและเข้ากันได้ยากเลย แล้วยิ่งเป็นเกย์ไม่คิดง่าย ๆ ไปหน่อยหรือไงว่าจะเข้ากันได้ล่ะ)

"...งั้นเธอ"

(ฉันเห็นด้วยนะที่เธอจะหารูมเมต แต่ยกเลิกไอ้ที่ต่างเพศกันจะดีกว่า)

"แหม ฉันเองก็รู้น่า ก็แค่ลองพูดๆ ไปงั้นแหละ"

(ได้อย่างนั้นก็ดี)

(ติดตามต่อไปในฉบับเต็ม)